

FESTIVAL DE CANNES
UN CERTAIN REGARD
2025 JURY PRIZE

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

μία ταινία του
Simón Mesa Soto

OCÚLTIMO & MEDIO DE CONTENCIÓN PRODUCCIONES IN CO-PRODUCTION WITH MA.JA.DE FICTION, MOMENTO FILM, ARTE, FILM I VÄST,
ZDF DAS KLEINE FERNSEHSPIEL IN ZUSAMMENARBEIT MIT ARTE, PRESENT "UN POETA" A FILM BY SIMÓN MESA SOTO
WITH UBEIMAR RIOS, REBECA ANDRADE, GUILLERMO CARDONA, CINEMATOGRAPHY BY JUAN SARMIENTO G., ADFC, BVK EDITOR RICARDO SARAIVA, BFE
PRODUCTION DESIGN CAMILA AGUDELO LALINDE ORIGINAL MUSIC BY TRIO RAMBERGET & MATTI BYE SOUND RECORDIST ELOISA ARCILA SOUND DESIGNER TED KROTKIEWSKI
COMMISSIONING EDITORS BURKHARD ALTHOFF (ZDF/DAS KLEINE FERNSEHSPIEL), CATHERINE COLAS (ZDF/ARTE)
CO-PRODUCERS KATHARINA BERGFELD, DAVID HEROJES, MICHAEL KROTKIEWSKI, HEINO DECKERT, KRISTINA BÖRJESON
PRODUCED BY JUAN SARMIENTO G., MANUEL RUIZ MONTEALEGRE, SIMÓN MESA SOTO WRITTEN AND DIRECTED BY SIMÓN MESA SOTO
SUPPORTED BY FONDO PARA EL DESARROLLO CINEMATOGRAFICO PROIMÁGENES COLOMBIA, SWEDISH FILM INSTITUTE WORLD SALES LUXBOX

ocúltimo

MEDIO DE
CONTENCIÓN

maja.de

DAS KLEINE
FERNSEHSPIEL

arte

Pharmagroup/Colas
Film Institute

LUXBOX

PROIMÁGENES

WORLD SALES

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Σκηνοθέτης & Σεναριογράφος	Simon Mesa Soto
Χώρες	Κολομβία, Γερμανία, Σουηδία
Έτος παραγωγής	2025
Είδος	Κομωδία • Δράμα
Διάρκεια	123΄
Γλώσσα	Ισπανικά
Τεχνικά στοιχεία	Super 16mm 4K Ήχος 5.1

ΣΥΝΟΨΗ

Η εμμονή του Óscar Restrepo με την ποίηση δεν του έχει φέρει καμία δόξα. Έχοντας πια μεγαλώσει και παραξενέψει, έχει υποκύψει στο κλισέ του ποιητή που ζει στην αφάνεια.

Η γνωριμία του με τη Yurlady, μια έφηβη από φτωχή οικογένεια, και η βοήθεια που της προσφέρει για να καλλιεργήσει το ταλέντο της, φέρνουν λίγο φως στις μέρες του. Όμως το να τη σύρει στον κόσμο των ποιητών μπορεί να μην είναι καλή ιδέα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΜΕ ΤΟΝ Simon Mesa Soto

Από πού προκύπτει αυτή η ιστορία ενός αποτυχημένου μεσήλικα ποιητή; Τι θέλατε να εξερευνήσετε;

Είναι το πιο προσωπικό πρότζεκτ που έχω κάνει. Ξεκίνησε από ένα εσωτερικό ερώτημα: «τι θα γινόταν αν αποτύγχανα στην τέχνη;». Το να κάνεις ταινίες στην Κολομβία είναι απίστευτα δύσκολο και, μετά την πρώτη μου ταινία μεγάλου μήκους, σκέφτηκα σοβαρά να τα παρατήσω. Φαντάστηκα τον εαυτό μου στα πενήντα να βγάζω τα προς το ζην σαν δάσκαλος — που, στην πραγματικότητα, είναι ακόμη αυτό που πληρώνει τους λογαριασμούς — και να επιβιώνω με εξιδανικευμένες αναμνήσεις μιας παλιάς ζωής στην τέχνη. Ήθελα επίσης να εξερευνήσω την τέχνη εκ των έσω: τι σημαίνει να δημιουργείς, τους περιορισμούς που επιβάλλει, τους συμβιβασμούς που απαιτεί. Η ταινία γεννήθηκε από μια κούραση με τη «μηχανή» της τέχνης και από μια λαχτάρα να φτιάξω κάτι ελεύθερο, αδιαμόρφωτο, με σχεδόν πανκ πνεύμα. Ήταν ένας τρόπος επανασύνδεσης με αυτό που σήμαινε κάποτε για μένα ο κινηματογράφος. Αντί να παρουσιάσω τον εαυτό μου ως σκηνοθέτη, επέλεξα τη φιγούρα του ποιητή, γιατί το να είσαι ποιητής είναι, αν μη τι άλλο, ακόμη πιο ουτοπικό.

Η ταινία αναρωτιέται τι είναι η τέχνη και σε τι χρησιμεύει — και το κάνει μέσω της ποίησης, της λιγότερο «βιομηχανικής» μορφής τέχνης.

Η τέχνη συχνά θεωρείται κάτι ευγενές, όμως είναι και βιομηχανία, ακόμη κι όταν είναι «ανεξάρτητη». Στον κινηματογράφο, για παράδειγμα, υπάρχει μια αγορά που υπαγορεύει τι περιμένει το κοινό: επαναλαμβάνονται ορισμένα μοτίβα, ειδικά στο λατινοαμερικανικό σινεμά. Ως καλλιτέχνης πρέπει να αποφασίσεις αν θα ικανοποιήσεις αυτή την εξωτερική ζήτηση ή αν θα αναζητήσεις τι πραγματικά θέλεις να κάνεις. Ήθελα να επιστρέψω σε κάτι πιο αγνό: μια ακατέργαστη, ενσώματη μορφή τέχνης, λιγότερο μηχανική. Έτσι προέκυψε η ποίηση — όχι ως στρατηγική επιλογή, αλλά διαισθητικά. Στη Medellín έχω γνωρίσει πολλούς ποιητές που δεν ταιριάζουν στο εξιδανικευμένο καλούπι: άνθρωποι του δρόμου, «πανκ», πολύ αληθινοί — και τους βρήκα πιο συναρπαστικούς από τη φιγούρα του σκηνοθέτη. Η ποίηση έχει κάτι αναχρονιστικό, σαν να υπάρχει ακόμη στο παρελθόν — και αυτό ταίριαξε στην ιστορία. Οι ποιητικές αναγνώσεις μοιάζουν σχεδόν εκτός χρόνου, μακριά από την ιδέα της τέχνης ως χρήσιμης ή εμπορεύσιμης. Μέσα σ' αυτό το πεδίο υπάρχουν αντιφάσεις και ένα ιδιαίτερο χιούμορ που ήθελα να εξερευνήσω μέσω της σκοτεινής κωμωδίας.

Ο δεσμός ανάμεσα στον Óscar και τη Yurlady βρίσκεται στο κέντρο της ταινίας. Τι θέλατε να διερευνήσετε στη σχέση δασκάλου–μαθήτριας; Υπάρχει μορφή αμοιβαίας «σωτηρίας»;

Ναι, σίγουρα. Μέσα από αυτή τη σχέση ήθελα να εξερευνήσω διλήμματα που συναντώ στη δημιουργία τέχνης, ειδικά σε ένα μέρος όπως η Κολομβία, όπου οι κοινωνικές ανισότητες είναι τόσο έντονες. Η τέχνη — και ειδικά ο κινηματογράφος — συχνά λειτουργεί με μια λογική όπου ο δημιουργός, από προνομιακή θέση, μετατρέπει τον «άλλον», τον λιγότερο προνομιούχο, σε πρώτη ύλη για το έργο του. Αυτό γεννά ένα δύσκολο ερώτημα: πώς εκπροσωπείς αυτόν τον «άλλον» χωρίς να του αφαιρείς την ουσία του; Η σχέση ανάμεσα στον Óscar και τη Yurlady με βοήθησε να το αντιμετωπίσω, γιατί εκείνη δεν είναι ούτε μια εξιδανικευμένη φιγούρα ούτε κάποιο μεγάλο λογοτεχνικό prodigy· γράφει γιατί το απολαμβάνει, γιατί το χρειάζεται. Εκείνος, αντίθετα, είναι κουρασμένος, απογοητευμένος. Στη συνάντησή τους πιστεύω ότι φωτίζουν ο ένας τον άλλο: εκείνη ενσαρκώνει μια πιο καθαρή, ελεύθερη μορφή τέχνης, λιγότερο μολυσμένη από την αγορά ή την ανάγκη επιβεβαίωσης — και τον αναγκάζει να αντιμετωπίσει ό,τι έχει χάσει. Έτσι, ναι, υπάρχει μια μορφή αμοιβαίας σωτηρίας, όχι ρομαντικά, αλλά ως ευκαιρία επανασύνδεσης με τα ουσιώδη.

Η ταινία “Ένας Ποιητής” κινείται ανάμεσα σε κωμωδία και δράμα, παρωδία και τραγωδία, σε λεπτή ισορροπία. Πώς αναμείξατε αυτούς τους τόνους;

Δεν είχα σαφή «συνταγή». Βασίστηκα πολύ στη διαίσθηση. Ακόμη και στο γράψιμο φανταζόμουν μικρά gags και λεπτές κωμικές στιγμές, ελπίζοντας ότι θα λειτουργήσουν στο γύρισμα. Με αυτή

τη δεύτερη ταινία ήθελα κυρίως να ευχαριστηθώ τη διαδικασία. Στην πρώτη ήμουν τρομερά αγχωμένος. Αυτή τη φορά στόχευσα σε μια ευχάριστη, απελευθερωτική εμπειρία — σαν προσωπικό εξορκισμό. Η κωμωδία βοήθησε: μου επέτρεψε να παίξω, να γελάσω με τον εαυτό μου και με το τι σημαίνει να είσαι καλλιτέχνης, ενώ ταυτόχρονα να προσεγγίσω σοβαρά θέματα. Ελπίζω το μείγμα να λειτουργεί, γιατί για μένα ήταν ουσιώδες να μη γίνει μια άκαμπτη ταινία, αλλά μια ταινία που κινείται ελεύθερα ανάμεσα σε διαφορετικά «ρετζίστρα»

Η ταινία μπορεί να παραπέμψει στη νεοϋορκέζικη εβραϊκή κωμωδία — με το leitmotif του κλαρινέτου — ή σε ένα συγκεκριμένο αργεντίνικο χιούμορ. Αναγνωρίζετε αυτές τις επιρροές;

Ναι, απολύτως. Ήταν μάλιστα δύσκολο να χρηματοδοτηθεί γι’ αυτόν τον λόγο. Μια κολομβιανή κωμωδία για ποιητές δεν ταίριαζε στα στερεότυπα που περιμένει η αγορά από μια ταινία της χώρας μου. Μας έλεγαν ότι μοιάζει με αργεντίνικη κωμωδία ή με ταινία του Woody Allen — και βέβαια, όταν έρχεται από την Αργεντινή, «βγάζει νόημα» και πουλάει. Από την Κολομβία όμως κανείς δεν ξέρει τι να την κάνει. Υπάρχουν σαφείς νύξεις στις κωμωδίες που αναφέρατε: το κλαρινέτο είναι προφανής παρωδία, ένα παράλογο homage σ’ εκείνον τον κόσμο των διανοούμενων νεοϋορκέζων ποιητών — αλλά εδώ τοποθετείται σε τελείως διαφορετικό context από έναν τύπο από τη Medellín, νοσταλγικό, λίγο αξιολύπητο, που προσποιείται τον Bukowski. Αυτή η «ασυμφωνία» ήταν και αστεία και ισχυρή, παίζοντας με την αντίθεση ανάμεσα σε αυτό που νομίζει ο ήρωας ότι είναι και σε αυτό που είναι πραγματικά — μια ένταση παρούσα στον συνολικό τόνο της ταινίας.

Πώς βρήκατε τον Ubeimar Ríos και τι σας έκανε να του εμπιστευθείτε τον πρωταγωνιστικό ρόλο;

Είναι θείος μιας φίλης. Κάποια μέρα μου είπε: «Κοίτα, αυτός είναι ο ποιητής σου» και μου έστειλε το προφίλ του. Ο Ubeimar είναι δάσκαλος σε κωμόπολη έξω από τη Medellín, γράφει άρθρα για τοπικές εφημερίδες, τον ενδιαφέρουν η ποίηση και η μουσική και οργανώνει πολιτιστικές εκδηλώσεις. Έχει έναν μοναδικό τρόπο ομιλίας και κίνησης που με γοήτευσε. Αρχικά δεν τον επέλεξα, γιατί ήθελα να δουλέψω με επαγγελματίες ηθοποιούς. Σε προηγούμενα πρότζεκτ είχα συνεργαστεί με μη επαγγελματίες και αυτή τη φορά ήθελα κάτι διαφορετικό. Όμως ο Ubeimar μου έμεινε στο μυαλό και τον κάλεσα ξανά. Ανάρρωνε από χειρουργείο, οπότε πήγαμε στη «finca» όπου ζει για κάστινγκ — και ήταν προφανές: υπήρχε άμεση, διαισθητική σύνδεση με τον χαρακτήρα. Κι έγινε κάτι όμορφο: ο Óscar, στο σενάριο, ήταν λιγότερο συμπαθής, αλλά ο Ubeimar τού έφερε μια ανθρωπιά που δεν ήταν γραμμένη. Στα γυρίσματα όλοι τον συμπάθησαν. Αυτό τα άλλαξε όλα: η παρουσία του «απάλυνε» τον χαρακτήρα και, παρά τα ελαττώματά του, τον έκανε πιο αγαπητό.

Και η Rebeca Andrade, που υποδύεται τη Yurlady; Γιατί την επιλέξατε;

Η διαδικασία με τη Rebeca ήταν μακρά, ειδικά ως προς την κατανόηση του χαρακτήρα. Κάναμε οντισιόν σε σχολεία και λύκεια σε όλη τη Medellín για πολύ καιρό. Είδαμε πολλά κορίτσια, αλλά τελικά τη βρήκαμε σε ένα δημόσιο σχολείο. Από εκεί ξεκινήσαμε μια εντατική προετοιμασία και για τους δύο ηθοποιούς, μαζί με coach και ομάδα που δούλεψε μαζί τους για δύο μήνες. Ήταν μια πολύ δημιουργική διαδικασία — εξετάσαμε κάθε σκηνή, μία προς

μία. Ο Ubeimar χρειάστηκε προσωρινά να αφήσει τη δουλειά του στο σχολείο για να αφοσιωθεί στην εκπαίδευση στην υποκριτική. Μεγάλη μεταμόρφωση. Τότε κατάλαβα ότι, στο τέλος, δεν έχει σημασία αν βρίσκεις «ηθοποιούς» ή «μη ηθοποιούς», αλλά το σωστό πρόσωπο για τον ρόλο.

Πού γυρίστηκε η ταινία; Υπάρχει και κοινωνικό πορτρέτο, μια ματιά στις ταξικές εντάσεις;

Ναι, απολύτως. Γυρίσαμε στη Medellín, όπου ζω και όπου έχω κάνει όλες τις ταινίες μου. Από την αρχή ήθελα να αναδείξω τη διαφορά των κοινωνικών τάξεων. Ο Óscar προέρχεται από μεσοαστικό υπόβαθρο, ενώ η Yurlady από κατώτερο. Αυτή η ένταση είναι πολύ συνηθισμένη στη Medellín, μια πόλη με έντονες κοινωνικές αντιθέσεις. Ήθελα να το προσεγγίσω μέσα από την κωμωδία: υπάρχει ένας στοχασμός για την τέχνη και τα κοινωνικά της διλήμματα, για το πώς η τέχνη αντιπαρατίθεται — ή δεν αντιπαρατίθεται — σε αυτές τις εντάσεις. Στη Λατινική Αμερική η τέχνη τείνει να είναι πολύ πολιτική, πολύ κοινωνική, και ήθελα να «παίξω» με αυτήν την προσδοκία: ότι μια κολομβιανή ταινία οφείλει να πραγματευτεί ορισμένα θέματα με έναν συγκεκριμένο τρόπο

Γιατί ήταν σημαντικό να γυριστεί σε 16mm;

Αναζητούσα μια αισθητική που να παραπέμπει στο παρελθόν, επειδή αυτοί οι ποιητές είναι κάπως «μιας άλλης εποχής». Από την άλλη, η ταινία μιλά για ορισμένα διλήμματα μεσήλικων ανδρών — εκείνη την περίοδο ανάμεσα στη νιότη και την ωριμότητα όπου ήδη αρχίζεις να νιώθεις «εκτός εποχής». Είμαι 39 και βρίσκομαι κι εγώ ανάμεσα σε δύο γενιές: κάποιες φορές

απορρίπτω το νέο, άλλες το παλιό. Είχε νόημα όλα να έχουν μια ελαφρώς «παρωχημένη» υφή. Το 16mm χάρισε στον κόσμο της ταινίας μια αίσθηση '80s, τραχιά, «βρόμικη», λίγο σαν John Cassavetes. Δεν θέλαμε καθαρή, γυαλιστερή, ψηφιακή εικόνα. Θέλαμε κάτι πιο «άσχημο», πιο ατελές, προσθέτοντας μια ακόμη αισθητική και συναισθηματική στρώση. Και βέβαια, ήταν προσωπική απόλαυση: το να γυρίζεις σε 16mm είναι ιδιαίτερη εμπειρία για κάθε κινηματογραφιστή.

Είναι επίσης μια ιστορία συμφιλίωσης πατέρα–κόρης. Σας ενδιέφερε να το δείξετε μέσα από μια υποκατάστατη φιγούρα, αυτή τη «ψεύτικη κόρη» που ενσαρκώνει η Yurlady;

Ο πατέρας συνήθως είναι μια απόμακρη φιγούρα — και ο καλλιτέχνης ακόμη περισσότερο. Υπάρχει αυτό το ισχυρό κλισέ: ο «τύπου Bukowski» καλλιτέχνης είναι πάντα κακός πατέρας, καταστροφικός, εγωκεντρικός. Όλα εκείνα τα κλισέ της ανδρικότητας και της καλλιτεχνικότητας. Χωρίς να θέλω να τα αναιρέσω πλήρως, με ενδιέφερε να δείξω κάτι άλλο: ευθραυστότητα. Για μένα αυτός ήταν ο λιγότερο ενδιαφέρων χαρακτήρας για να «χτίσω» ιστορία, γιατί δεν τραβά την προσοχή. Ίσως αυτό με τράβηξε: να βρω λίγη ομορφιά σε αυτόν τον άντρα, όσο μικρή κι αν είναι. Ήταν κι ένα είδος εξορκισμού: ήθελα να απεικονίσω τις δικές μου αδυναμίες, αμφιβολίες και αντιφάσεις.

Η ταινία ολοκληρώθηκε στις αρχές του 2025 και έχει ήδη επιλεγεί για τις Κάννες. Γιατί τόσο γρήγορη διαδικασία;

Ναι, ήταν πολύ βιαστική. Ξεκινήσαμε γυρίσματα στις 14 Ιανουαρίου και τελειώσαμε γύρω στις 16 Φεβρουαρίου, με σκοπό να αφιερώσουμε πολύ χρόνο στο μοντάζ... αλλά δεν έγινε έτσι. Θέλαμε επίσης να απομακρυνθούμε από τη σημερινή, υπερδομημένη λογική του filmmaking: labs, workshops, residencies — όλα τόσο κανονιστικά. Μερικές φορές το πιο σημαντικό είναι απλώς να κάνεις την ταινία, ακόμη κι αν δεν είναι τέλεια. Μετά τα γυρίσματα κλείστηκα για έναν μήνα να μοντάρω με τον Ricardo. Τελειώσαμε ένα πρώτο cut, γνωρίζοντας πως δεν ήταν απολύτως έτοιμο. Έπειτα έπρεπε να αποφασίσουμε: συνεχίζουμε το μοντάζ ή τη στέλνουμε στις Κάννες; Τελικά την υποβάλαμε — εκτός προθεσμίας, να το πω — και ήταν τρέλα, γιατί είχαν ήδη ανακοινώσει μέρος της επίσημης επιλογής. Την είδαν, ενδιαφέρθηκαν, και μας κάλεσαν. Αν δεν μας είχαν επιλέξει, θα συνεχίζαμε τη δουλειά. Ακόμα και τώρα δεν είμαι σίγουρος αν ήταν η καλύτερη απόφαση, γιατί «τρέχουμε» με το postproduction. Αλλά νομίζω ότι αυτή η «ανολοκλήρωτη» ποιότητα ταιριάζει στην αισθητική της ταινίας. Συνήθως μπορείς να κάνεις μια ταινία κάθε τρία-τέσσερα χρόνια. Εγώ θα ήθελα να γυρίζω ταινίες πιο συχνά, έστω και με λιγότερα. Γι' αυτό αισθάνθηκα εντάξει με το να την «αφήσω», ακόμη κι αν δεν ήταν τέλεια — πιθανόν αυτό την χαρακτηρίζει.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Ο Simón Mesa Soto είναι Κολομβιανός σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός. Σπούδασε Οπτικοακουστική Επικοινωνία στο Πανεπιστήμιο Antioquia και συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο London Film School. Η πτυχιακή του ταινία, Leidi, κέρδισε τον Χρυσό Φοίνικα Μικρού Μήκους στις Κάννες το 2014. Με την επόμενη μικρού μήκους ταινία του, Mother, επιλέχθηκε ξανά στον Επίσημο Διαγωνισμό των Καννών το 2016. Και οι δύο μικρού μήκους προβλήθηκαν ευρέως σε φεστιβάλ ανά τον κόσμο. Το Amparo, πρώτο μεγάλου μήκους, έκανε πρεμιέρα στην Εβδομάδα Κριτικής των Καννών 2021, όπου κέρδισε το βραβείο Louis Roederer Foundation Rising Star για την πρωταγωνίστρια. Η ταινία ταξίδεψε σε πάνω από πενήντα φεστιβάλ παγκοσμίως, κερδίζοντας βραβεία σε Αβάνα, Σικάγο, Λίμα και Πούντα ντελ Έστε. Στα βραβεία Mazono της Κολομβιανής Ακαδημίας Κινηματογράφου 2022 αναδείχθηκε μεγάλος νικητής με επτά βραβεία, συμπεριλαμβανομένων Σκηνοθεσίας και Καλύτερης Ταινίας. Το A Roet είναι το δεύτερο μεγάλου μήκους του.

Βραβεία:

Cannes Film Festival 2025:
Un Certain Regard Jury Prize

San Sebastian International Film Festival:
Horizons Award

Melbourne International Film Festival:
Bright Horizons Award

Film Independent Spirit Awards:
Best International Film

ΔΙΑΝΟΜΗ

filmtrade

 TANWEER